

1. LEKCE

ZAHÁJENÍ PŘÍPRAVY

Sofronie měla v úmyslu vyjet kuchyňským výtahem z kuchyně do salóňku v přízemí, kde seděla paní Barnaclegoosová a popíjela čaj. Paní Barnaclegoosová dnes dorazila na návštěvu s nějakou cizí dámou v závěsu. *Co má ta stará semetrika za lubem?* Jelikož se přízemí hemžilo Sofroninými sourozenci a domácími mechanickými pomocníky, poslouchání za dveřmi nepřicházelo v úvahu. Rozhovor její matky, paní Barnaclegoosové a té cizí dámy tak mohla Sofronie vyslechnout jen zevnitř výtahu. Paní Barnaclegoosová totiž velmi ráda radila ženám, jak vychovávat dcery a co dělat v případech, kdy je nutné, aby se polepšily. Sofronie se však polepšit nechtěla, a proto přinutila kuchyňský výtah vstoupit do služeb špionáže.

Kuchyňský výtah ovšem odmítl zastavit v přízemí a místo toho pokračoval nahoru – až do čtvrtého patra. Nahoře Sofronie zkontrolovala naviják. Součástí pohonného mechanis-

mu bylo i několik různě dlouhých popruhů z indické gumy. *Co by se stalo, kdyby ty popruhy uvolnila? Sjel by výtah dolů?*

Výtah neměl žádný strop; byla to v podstatě jen plošina s podpůrným kabelem uvnitř a tažným kabelem vně. Sofronie se natáhla a jeden popruh uvolnila. Nic se nestalo, a tak uvolnila další.

Ve chvíli, kdy si omotala gumové popruhy kolem bot – její matka neustále nařikala nad stavem Sofroniných podrážek – se začal výtah otřásat.

Sofronie se zavrtěla a chňapla po tažném kabelu, ale než ho stačila zachytit, výtah začal klesat – rychle. Pěkně rychle. Příliš rychle. Kolem nákladových dvířek ve třetím patře se jen mihl a už byl ve druhém patře. *Odstranit ty gumové popruhy zřejmě nebyl moc dobrý nápad.*

Jak se přiblížila horní hrana dalších dvířek, Sofronie se vrhla vpřed, proletěla dvířky a dopadla na podlahu salóнку. Svrchní sukně se jí přitom zachytila o okraj dvířek a se zlověstným trhnutím na nich zůstala viset.

Sofronin velkolepý výstup bohužel proběhl ve stejném okamžiku, kdy se služka chystala naložit do výtahu nedojezený dezert.

Sofronie vrazila do služky, služka zaječela a mísa s dezertem jí vyletěla z rukou. Piškot, krém a jahody se rozlétly po celém salóнку a potřísnily modré brokátové tapety i smetanové čalounění.

Mísa s úžasnou dokonalostí přistála na hlavě paní Barnacleoosové, což nebyla žena, která by korunovací mísou nějak zvlášť ocenila. Nicméně to byla zajímavá situace, neboť z mísy vytekly poslední zbytky dezertu na ženin čepec. Až do toho okamžiku byl její čepec docela elegantní – červený, s černými sametovými stuhami a karmínovými pštrosími pery. Nutno

přiznat, že s pozůstatky šlehačkového dezertu už tak elegantně nevyypadal. Sofronie měla co dělat, aby nevyprskla smíchy. *To ji odnaučí strkat nos do cizích záležitostí.*

Paní Barnaclegoosová byla rozměrná dáma s pokrokovými názory – což znamená, že podporovala upírů a vlkodlačí sociální reformu, často hrála whist, trpěla ve svém venkovském sídle strašidlo, a občas dokonce nosila šaty ušité podle francouzské módy. Uznávala, že by se říditelné vzducholoďe mohly stát skvělým dopravním prostředkem a že by lidé mohli v blízké době zcela běžně létat. Nebyla však natolik pokroková, aby chápala, že by mohlo létat i jídlo. Vyjekla hrůzou.

Funkci hostitelky zastávala Sofronina starší sestra Petunie. Zahanbeně přispěchala staré ženě na pomoc a sundávala jí mísu z hlavy. Matku nebylo nikde vidět. To Sofronii znervóznilo víc než skutečnost, že právě urazila šlechtičnu.

Paní Barnaclegoosová vstala, jak nejdůstojněji v dané situaci dokázala, a pohlédla na Sofronii rozplácou na koberci. Většina ze Sofroniny svrchní sukně zůstala viset na dvířkách výtahu a Sofronie zrudla zahanbením, když si uvědomila, že se předvádí na veřejnosti ve spodním prádle!

„Vaše matka má významnou soukromou návštěvu. Čekala jsem, dokud neskončí. Ale kvůli tomuhle ji vyruším. Je rok 1851 a já věřím, že žijeme v civilizovaném světě! Přesto se chováte stejně nedůstojně jako běsnící vlkodlak, mladá dámo, a tomu musí někdo učinit přítrž.“ Paní Barnaclegoosová to vyřkla, jako by Sofronie byla zodpovědná za špatný stav celého Britského impéria. Vykolébala se z místnosti, aniž by čekala na Sofroninu omluvu, a ze sukně jí přitom odpadávaly kousky pudinku.

Sofronie se převalila na záda a vzdychla. Měla by se podívat, jestli se nezranila, nebo najít zbytek své sukně, ale zůstala dramaticky ležet na zádech. Zavřela oči a uvažovala

o výčitkách, kterými ji jistě brzy zahrne její rozzlobená matka.

Její hloubání přerušil výkřik. „Sofronie Angelino Temminnicková!“

Ale ne. Opatrně otevřela jedno oko. „Ano, Petunie?“

„Jak jsi jen mohla? Ubohá paní Barnaclegoosová!“ *Petunie se vložila do věci jako dokonalá kopie své matky. To jsou ty starší sestry. Fantastické.*

„Ty myslíš, že jsem si to naplánovala?“ Sofronii rozčilovala dětinská podrážděnost ve vlastním hlase. Kdykoliv mluvila se staršími sestrami, nedokázala se ovládat.

„No, doufám, že ne. Co jsi propána dělala uvnitř kuchyňského výtahu? A proč tady ležíš ve spodním prádle a kolem bot máš omotané gumové pásy?“

Sofronie se chtěla ohradit: „Ehm, no, tedy, víš...“

Petunie pohlédla do otevřených dveří kuchyňského výtahu, na nichž vesele vlály zbytky Sofroniny sukně. „Prokris-tapána, Sofronie. Zase jsi někam lezla! Copak jsi desetiletý kluk?“

„Víš, zrovna se snažím vzpamatovat. Takže bych docela oce-nila, kdybys mě ráčila nechat na pokoji, než se mi to podaří.“

Petunie, která se v šestnácti považovala za dospělou, pro ni neměla pochopení. „Podívej, co jsi vyvedla. Chudák Eliza.“

Eliza, která byla chudší o mísu dezertu, se nyní snažila dát aspoň trošku do pořádku zmatek, který byl následkem Sofronina nečekaného výstupu z kuchyňského výtahu.

Sofronie se vykrabala na všechny čtyři a pomáhala odstraňovat jahody, pudink a zbytky piškotu, které pokrývaly stěny salónku. „Promiň, Elizo. Neměla jsem to v úmyslu.“

„To nemáte nikdy, slečno.“

Petunie však ještě neskončila. „Sofronie!“

„No, sestřičko, mám-li říct pravdu, já jsem nic neudělala.“

„To řekni tomu roztomilému čepci té ubohé paní.“

„To udělala ta mísa!“

Petuniny rty, vykroužené do dokonalého tvaru rozvitého poupěte, se zkroutily do grimasy, která by se dala považovat za snahu potlačit úsměv. „Sofronie. Je ti čtrnáct, a přitom se vůbec neumíš chovat. Na svém plese tě nechci ani vidět. Určitě bys tam provedla něco strašného, třeba bys polila punčem jediného slušně vypadajícího kluka, který tam bude.“

„Já? Nikdy!“

„Ale ano, ty jsi schopná všeho.“

„Ne, nic takového bych neudělala. My přece žádné slušně vypadající kluky neznáme.“

Petunie její poznámku ignorovala. „Musíš být pořád tak otravná? Vždycky něco vyvedeš.“ Samolibě se usmála. „Ale myslím, že maminka konečně přišla na to, co s tebou.“

„Opravdu? Na co? Na co přišla? Oč jde?“

„Maminka se rozhodla, že tě dá na vzdělání k upírům. Už jsi dost stará, aby tě přijali. Brzy si začneš česat vlasy nahoru – takže co jiného se s tebou dá dělat? A taky už ti začínají růst prsa.“

Při zmínce o něčem takovém Sofronie zrudla hanbou, ale podařilo se jí zaprotестovat: „To neudělá!“

„Ale jistě! S kým si myslíš, že *zrovna teď* jedná? Proč myslíš, že je ta schůzka tak tajná? To je přece pro upíry typické.“

Je pravda, že kdykoliv bylo některé z Temminnickových dětí obzvláště vzpurné, matka něčím takovým pohrozila. Ale Sofronii nikdy nenapadlo, že by to myslela vážně. „Ale vždyť je teprve odpoledne. Žádní upíři tady nemůžou být. Ve dne nikdy nevycházejí ven. To je přece všeobecně známo.“

Petunie nevzrušeně mávla rukou a svým typickým petuniovským způsobem takovou připomínku odmítla: „Myslíš, že

by kvůli někomu takovému, jako jsi ty, poslali *skutečného* upíra? Ne, ne, maminka mluví s jejich služebníci. Vsadím se, že právě sepisují otrockou smlouvu.“

„Ale já *nechci* být otrokem upírů,“ zafňukala Sofronie. „Budou mi sát krev a přinutí mě nosit oblečení jenom podle poslední módy.“

Petunie přikývla protivným způsobem, který naznačoval, že ví mnohem víc než její malá sestra. „Ano. Přesně to udělají.“

Ve dveřích se objevil komorník Frowbritcher. Na prahu se zastavil a přizpůsobil rozpětí svých koleček kolejnicím v salónku. Byl to nejmodernější domácí mechanický pomocník, veliký asi jako keřík lýkovce. Přisupěl blíž a namířil kovový nos ve tvaru zobáku na Sofronii. Z očí stříbrné barvy mu vyzařoval trvalý nesouhlas.

„Slečno Sofronie, vaše matka si přeje, abyste za ní okamžitě přišla.“ Hlas, který vycházel ze zařízení podobného hrací skříni a umístěného v hlubinách jeho kovového těla, byl tenký a drsný.

Sofronie si povzdechla. „Chce mě poslat k upírům?“

Petunie nakrčila nos. „Předpokládám, že je docela možné, že tě nepřijmou. Kvůli tomu, jak se oblékáš, Sofronie.“

Komorník bezvýrazným hlasem zopakoval svůj vzkaz: „Okamžitě, slečno!“

„Neměla bych raději utéct do konírny?“ navrhla Sofronie.

„Ale no tak, přestaň se pořád chovat jako malá!“ zavrčela Petunie znechuceně.

„Takže se mám tvářit nafoukaně jako ty?“ *Jako by dospívání bylo nakažlivé, jako by to mohla chytit od své přehnaně snaživé starší sestry.* Sofronie se ploužila za Frowbritcherem a otírala si ruce zamazané od pudinku o zástěru. Doufala, že zástěra skryje její pochybnou – no vlastně chybějící – svrchní sukni.

Komorník se sunul přijímací halou a vedl ji do otcovy knihovny. Tam byl rozložený vzácný čajový servis, včetně látkových ubrousků, piškotu a nejlepšího rodinného porcelánu. To bylo mnohem víc, než bylo přichystáno v salóнку pro paní Barnaclegoosovou.

Naproti Sofronině matce, která popíjela čaj, seděla elegantní žena s kyselým výrazem ve tváři a s velkým kloboukem na hlavě. Vypadala přesně jako žena, kterou by mohl kdokoliv považovat za upíří služebnici.

„Slečna Sofronie, madam,“ oznámil Frowbritcher na prahu místnosti, aniž by se namáhal přizpůsobit rozpětí koleček. Ladně vycouval zpět do haly a odjel do salóнку, kde se připojil k ostatním domácím pomocníkům, kteří se věnovali úklidu.

„Sofronie! Co jsi to provedla ubohé paní Barnaclegoosové? Byla velmi rozmrzelá a – och, podívej se na sebe! Vážená paní, omluvte prosím vzhled mé dcery. Ráda bych řekla, že se jedná o výjimečný případ, ale bohužel musím přiznat, že něco takového je u ní na denním pořádku. To dítě nám působí jen samé nesnáze.“

Cizí žena zpražila Sofronii škrobeným pohledem a Sofronie se najednou cítila jako šestiletá holčička. Velmi dobře si uvědomovala, jak s tím pudinkem a skvrnami od šlehačky na šatech vypadá. Nikdo by o ní nemohl říct, že je elegantní. Zato tahle žena byla dáma každým coulem. Ta cizí paní byla neuvěřitelně krásná, měla bledou pleť a tmavé, prošedivělé vlasy. Bylo nemožné určit její věk, protože navzdory šedivým vlasům měla mladistvý obličej. Byla dokonale oblečená v krajkových šatech s širokou sukni olemovanou sametem, což bylo mnohem elegantnější než cokoliv, co Sofronie v životě viděla. Sofronina matka byla spíše vyznavačkou módních trendů než jemného vkusu. Tahle žena však byla skutečně elegantní.

Navzdory své kráse však vypadá trochu jako vrána, pomyslela si Sofronie. Hleděla na špičky svých bot a snažila se vymyslet nějakou omluvu pro své chování, aniž by prozradila, že chtěla maminku špehovat. „No, já jsem jenom chtěla vědět, jak to funguje, a pak došlo k tomu –“

Matka jí skočila do řeči. „Jak to funguje? To není otázka, kterou by měly klást mladé dívky! Kolikrát už jsem tě varovala, aby ses s těmi stroji tolik nebratříčkovala!“

Sofronie přemýšlela, zda to byla rétorická otázka, a začala vymýšlet výmluvy pro případ, že nebyla. Její matka se však otočila ke svému hostu.

„Už víte, co mám na mysli, madam? Je to příšerná potížitka.“

„Cože? Maminko!“ Sofronie se cítila uražená. Její matka takový slovník nikdy ve společnosti nepoužívala.

„Buď zticha, Sofronie.“

„Ale –“

„Vidíte, mademoiselle Geraldino? Vidíte, co si musím vytrpět? A to je na denním pořádku. Potíže. Od samého počátku. A ostatní dívky přitom byly jako andílci. No, asi to tak mělo být. Řeknu vám, nikomu ani muk, prosím vás, že s touhle si absolutně nevím rady. Opravdu. Když si nechte, tak něco rozebírá, flirtuje s komorníkem anebo někam šplhá – na stromy, nábytek, dokonce i na lidi.“

„To už bylo dávno!“ namítla Sofronie. *Copak jí s tím nikdy nedají pokoj? Tenkrát jí bylo osm!*

„Tíše, dítě.“ Paní Temminnicková se na ni ani nepodívala. „Slyšela jste někdy o dívce, která by něco takového dělala? Ano, já vím, že se pro svou nestoudnost do penzionátu příliš nehodí, ale doufala jsem, že byste aspoň pro jednou mohla učinit výjimku.“